

Осман Ђикић, Сарајево. —

Моје увјерење.

Задржати ме нити ће, нит' могу
На путу мучну и неравној стази,
Нек' оштро трње боде, а из ногу
Румене крви нека шикћу млази!

Не, на моме путу, пуном искушења —
Нит' туп звук гвожђа, нит' жеженог злата,
Поколебати ми не ће увјерења
Истинџм светим у срцу џетката!

Кроз трње, кроз мрак, преко провалија
Ступаћу смјелим и одважним кроком
Жуђеном циљу, што удаљен сија,
Што душе своје назревам га оком.

На путу том ме задржати неће,
Ма и Смрт сама да ми косом прети,
Ступаћу напред докле год ме тече,
На томе путу не жалим ни мрети!

Јово Варагић, Беч.

Свијет. —

У срцу ми стално, сад тише сад јаче,
Откуцаја бију срца свију људи,
У души ми пјесма свих вјекова плаче
И уздање трепти толикијех груди.

Из тамних дубина толикијех доба,
И из људских срца, с горчином и сласти
У моје је срце, као у дно гроба,
Сарађено вјера, љубави и страсти.

И то свако доба силан одјек има,
Што у души мојој мрачи или сјева,
И у срцу моме, са варкама свима,
Своју пјесму људство вјековиту пјева.

И ја пружам руке незнаома Богу,
И царствима вјечним занесено хрлим,
Дрхтавијех руку одвојит' не могу
И ледену сфину не престано глим.

Ѓазим Ѓатић, Тешањ.

Ноћ чежње.

Дубока музика о вечери и ноћи
У мрке тонове над градом се слива
И с ње се мирис камелија точи — —
Далека чежња у мом срцу снови.

Више валова успаване рјеке.
У плаву празнину гину сјене меке:
Тамњански дим са жртвеника Туге...

И ноћ сањива, попут лијепе жене,
С љубавног бола што плаче и вене,
Промиче тихо кроз баште и дуге...

Ах ноћ је ово моје чежње дуге!

**Петар Слијепчевић, Беч,
Maestoso.**

Из „Словенских мотива“.

На брегу јутро свеже, млечно плива,
У железу се људи оздо ближе.
И младо сунце светле жице ниже
На мокром грању, сребром га окива.

Мутан се дим над жртвеником диже.
Чуо се мирис мяса топла жива
У рујном огњу што из дрвља сива
Победно бесни, испија и лиже.

Топлина плави по дубову гају
И блеште танка копља. И у сјају
Ту један старац висок, белих власи

Подиже руке и Давора зове.
„Порази врага, верни народ спаси“
Трепери румџн, свете песме плове.

М. Видаковић, Беч.

Пјесма. —

Синоћ у сутон би мирис меда
Кроз цвјетне круне.
Ах, гледао сам сањареке очи
И прича пуне.

Синоћ у сутон сјене плаве
У башче пале.
Мене су такле бијеле руке
Бијеле и мале.

Синоћ у сутон звонца златна
У лишћу свену.
Ах, љубио сам разуздано
Бијелу жену.

И с тог' сам ноћас срећу сањо
Визије бијеле
И љубио очи и грлио тугу
Ноћи цијеле.

